Diumenge 22 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 7,1-8.14-15.21-23): En aquell temps, es reuneixen prop d'ell [de Jesús] els fariseus i alguns dels escribes vinguts de Jerusalem. I havent vist alguns dels seus deixebles que menjaven els pans amb mans profanes, és a dir, no rentades -ja que els fariseus i tots els jueus no mengen si no es renten les mans acuradament, aferrats a la tradició dels ancians; i quan tornen de la plaça no mengen si no es purifiquen, i hi ha moltes altres coses semblants que han rebut per a observar-les: purificació de copes i gerres i vaixella d'aram, i dels llits [on reclinar-se per menjar]- li pregunten els fariseus i els escribes: «Per què els teus deixebles no caminen segons la tradició dels ancians, sinó que mengen el pa amb mans profanes?». I ell els digué: «Bé profetitzà Isaïes de vosaltres, hipòcrites, com està escrit: Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor és lluny de mi; és en va que em reten culte, ensenyant doctrines, preceptes d'homes. Abandonant el manament de Déu, seguiu la tradició dels homes».

I convocant una altra vegada la multitud, els deia: «Escolteu-me tots i enteneu: no hi ha res fora de l'home que entri en ell, que pugui contaminar-lo; sinó que les coses que surten de l'home, aquestes són les que contaminen l'home!».

I deia: «És allò que surt de l'home que contamina l'home, perquè des de dins, del cor dels homes, en surten pensaments dolents, fornicacions, furts, homicidis, adulteris, avarícies, malignitats, frau, llibertinatge, enveja, blasfèmia, supèrbia, estultícia: totes aquestes coses dolentes procedeixen de dintre i contaminen l'home».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Abandonant el manament de Déu, seguiu la tradició dels homes»

Mn. Josep Lluís SOCÍAS i Bruguera
(Badalona, Barcelona, Espanya)

Avui, la Paraula del Senyor ens ajuda a discernir que per damunt dels costums humans estan els Manaments de Déu. De fet, amb el pas del temps, és fàcil que distorsionem els consells evangèlics i, adonant-nos-en o no, substituïm els Manaments o bé els ofeguem amb una exagerada meticulositat: «Quan tornen de la plaça no mengen si no es purifiquen, i hi ha moltes altres coses semblants que han rebut per a observar-les: purificació de copes i gerres i vaixella d'aram, i dels llits [on reclinar-se per menjar]...» (Mc 7,4). És per això que la gent senzilla, amb seny popular, no van fer cas als doctors de la Llei i als fariseus, que sobreposaven especulacions humanes a la Paraula de Déu. Jesús aplica la denuncia profètica d'Isaïes contra els religiosament hipòcrites («Isaïes va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, quan va escriure: 'Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor és lluny de mi'»: Mc 7,6).

Joan Pau II, en demanar perdó en nom de l'Església per tot allò negatiu que els seus fills havien fet al llarg de la història, ho manifestà en el sentit que «ens havíem separat de l'Evangeli».

«No hi ha res fora de l'home que entri en ell, que pugui contaminar-lo; sinó que les coses que surten de l'home, aquestes són les que contaminen l'home!» (Mc 7,15), ens diu Jesús. Només el que surt del cor de l'home, des de la interioritat conscient de la persona humana, ens pot fer dolents. Aquesta malícia és la que fa mal a tota la Humanitat i a un mateix. La religiositat no consisteix precisament a rentar-se les mans (recordem Pilat que lliura Jesucrist a la mort!), sinó mantenir pur el cor.

Dit d'una manera positiva, és el que santa Teresa de l'Infant Jesús ens diu en els seus Manuscrits autobiogràfics: «Quan contemplava el cos místic de Crist (...) vaig comprendre que l'Església té un cor (...) encès d'amor». D'un cor que estima sorgeixen les obres ben fetes que ajuden en concret a qui ho necessita («Perquè vaig tenir fam i em donàreu de menjar...»: Mt 25,35).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Inútilment es renten les mans i es purifiquen exteriorment mentre no ho facin en la font del Salvador» (Sant Beda el Venerable)

- «L'amor dóna impuls i fecunditat a la vida i al camí de fe: sense amor, tant la vida com la fe romanen estèrils» (Francesc)

- «Les passions són components naturals del psiquisme humà, formen el lloc de pas i asseguren el llaç entre la vida sensible i la vida de l'esperit. Nostre Senyor designa el cor de l'home com la font d'on surt el moviment de les passions (cf. Mc 7,21)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.764)